

Wellness-telen vándortábor a Bükkben

A 8. a osztály 14 bátor tagja 2016. július 3-án vasárnap reggel a kecskeméti buszállomáson várakozott az Egerbe menő buszra. Egy rövid csomagellenőrzés után jött a búcsú, majd kigördült az autóbusz. A lányok a busz közepén, a fiúk a hátsó sorokban ültek. Lassan fogytak a kilométerek, így bőven jutott idő beszélgetésre. Érződött, hogy a természetbe megyünk, hiszen a fiúk egy része a horgászélményeiket mesélte a többiek számára, akik érdeklődve hallgatták a sokszor aprólékos beszámolókat. Hamar megindult a fiúk fantáziája, és a megalodon horgászatra került terítékre. Már a kifogott megalodon helyét keresték, de nem igazán találtak megfelelő helyet neki, amikor Bükkábrányhoz értünk. A lignit bánya megfelelő lesz számára, így a kérdés megoldódottnak látszott. Hamarosan megérkeztünk Egerbe.

A Felsőtárkányba menő busz indulásáig volt még másfél óra, ezalatt sétáltunk Egerben, illetve akinek szüksége volt vásárolt még magának kenyeret, vizet, gyümölcsöt. 14 óra körül értünk Felsőtárkányba. Sajnos jól eső érzés fogadott, hiszen éppen belefutottunk egy záporba. Szerencsére volt egy nagy esőbeálló, ahol kényelmesen elfértünk, így a várakozás percei következtek. A kis esőszünetekben a fiúk a kötélpályán levő csúszdánál csúszdáztak, néhányan vesztükre, mert futás és csúszás közben sokszor találkoztak a sáros talajjal. Akinek nem volt világos, hogy miért kell két nadrágot és cipőt hozni, az hamar megértette, hiszen sokan váltottak ruhát, cipőt.

Az eső elállt, így nekivágtunk a Stimetz-házhoz vezető turistaútnak, ami a kisvasút nyomvonalán halad. Egy bő óra alatt felértünk az aznapi táborhelyünkre. A sátorállítást többeknek gondot okozott, de más választás nem lévén pár próbálkozás után csak álltak a sátrak. Szépen tisztult az ég, kisütött a nap, így bizakodva néztünk az éjszaka elé. A fürdőszobánk a kútnál volt, amit először a lányok vettek birtokba. A hangos megjegyzésekből a fiúk is tudták, hogy nem lesz meleg a víz. Így is lett. Nem akartunk hosszú perceket tölteni a fagypontnál melegebb, de a kellemes hőmérsékletet messze el nem érő víz alatt. Viszont felfrissültünk a fürdés alatt. Többen kimosták a sáros ruháikat, amiket a nagy esőbeállóban teregettek ki.

Egy kis késéssel, kalandos úton, de megérkezett Soma is, így teljes volt a csapat. Soma szülei enivalóval kedveskedtek, így sokan kiegészítették a korábbi vacsorájukat. A lefekvés és alvás kicsit nehezen ment, de az egyre hűvösebb levegő mindenkit a sátra felé terelt. Éjjel egy nagy zápor áztatta a tájat és a sátrakat is, amelyek döntő részben állták a vizet, és nem a víz állt bennük.

Madárcsicsergős, napos reggelre ébredtünk. A vizes sátrakat megpróbáltuk kitergetni, hogy egy kicsit száradjanak. Reggeli után összeköltünk, majd nekivágtunk a túránk talán legnehezebb szakaszának, hiszen fel kellett menni a Bükk-fennsíkra, ami kb 700 méteres szintemelkedést jelentett. A Samassa-ház padjainál pihentünk egyet, majd jött a hosszú, kaptató felfelé. A lányok is hősiiesen gyalogoltak nagy hátizsákjaikkal, nem kerestek kibúvót. Útközben eszünkbe jutottak Petőfi sorai, „Lenn az alföld tengersík vidékin, Ott vagyok honn, ott az én világom;” de ettől függetlenül haladnunk kellett felfelé. Egy kis tisztásra kiérve megpillantottuk a Tar-követ, ami már a fennsík peremén található. Többen azt hitték, hogy már majdnem felértünk, de a Tar-kő látványa bizonyította, hogy még messze járunk tőle. Egyre többször álltunk meg pihenni, a beszélgetés intenzitása is csökkent. Mindenki érezhette, hogy nem szívtelen, hiszen a nyakunkban dobogott a szívünk. Csodák igenis vannak, hiszen 12 óra körül

elfogytak az emelkedők, és felértünk a Tar-köre, mely 949 méteres magasságával a Bükk 6. az ország 11. legmagasabb pontja.

Több mint egy órás pihenőt tartottunk, próbáltuk pótolni az elvesztett energiát. Ez kinek-kinek kolbással, sonkával, halkonzervvel vagy májkrémmel sikerült. A gyönyörű napsütésben csodálatos panoráma tárult elénk, szépen látszottak a Mátra és Zempléni-hegység vonulatai is. Több turistával, kerékpárossal is találkoztunk, így láttuk, hogy nem csak mi túrázunk a Bükkben.

A Bükk-fennsík változatos tájain haladtunk Bánkút felé, ahol szebbnél szebb természeti formák, - dolinák víznyelők -, virágos rétek váltogatták egymást. Hamarosan megpillantottunk a kiszemelt táborhelyet, mely Bánkút alatt a Csurgói erdészház mellett volt. Szerencsére a gondnok néni is megengedte, hogy itt sátrazzunk, így már rutinosabban vágtunk neki a sátorállításnak. A fürdőszobát ismét a kút mellett találtuk, a víz hőmérséklete sem különbözött az előző estitől.

Gondolatban már egész nap a bánkúti Fehér Sas panzió sztapacskájának az íze járt a szánkban, ezért gyorsan felkerekedtünk, hogy a képzelet valósággá válhasson. Szomorúan olvastuk, hogy azokon a napokon, amikor mi itt vagyunk, a konyha technikai okok miatt nem üzemel. Lógó orral és korgó gyomorral mentünk le a Sínházhoz, hátha ott sikerrel járunk. Fortuna elpártolt tőlünk, hiszen odaérkezésünk előtt 20 perccel korábban zárt be az étterem. Gyors latolgatás után megszületett a döntés. Ma összedobjuk a kenyeret, hideg ételmelet és vacsorázunk, és holnap reggel lemegyünk Ómassára és bevásárolunk a boltban. A vacsora után gyorsan nyugovóra térünk, hiszen fáradtak is voltunk, és nagyon gyorsan hűlt a levegő. A sátor melegében még egy kis ideig beszélgettünk, majd hamarosan elcsendesedett a vidék. Rajtunk kívül más nem tartózkodott az erdészház közelében, csak a mi szuszogásunk, horkolásunk hallatszott.

Korán reggel, már fél 7 körül a napsugarak keltettek minket a sátorban. Az éjszaka hidegében felvett ruhák gyorsan lekerültek, majd a sátorból is ki kellett jönni, annyira meleg volt. Gyorsan összepakoltunk, az erdészház fűskamrájába tettük a csomagjainkat, és csak egy-egy kis hátizsákban a legszükségesebb dolgokkal vágtunk neki az aznapi túrának. A Sínházban meg tudtuk beszélni a vacsorát, tehát nem megyünk haza sztrapacska nélkül. Ómassáig végig lejtett az út, ami jó érzés volt a tegnapi emelkedők után. Néhol széles erdei úton, néhol nyakig érő csalánban vezetett a turistaút. Ómassa boltja ismerősen köszöntött minket, tavaly is itt vásároltunk, sőt volt, aki még ránk is emlékezett. A reggeli és az ebéd összecsúszott, de így is jól esett. Hosszasan pihentünk a faluban, nem gondoltunk arra, hogy a szállásunk a fennsíkon van. Elérkezett az indulás ideje, felszedelőzködtünk és a Jubileum-forrás felé vettük az irányt. A Szuszogón nem akartunk felmenni, hiszen a nevét nem véletlen kapta. A forrást elérve az árnyékban levő padokon egy jót pihentünk, ittunk a forrás finom és hideg vizéből. A fiúk vízimérnökökké váltak, és gyorsan építettek a patakon két duzzasztó gátat – több-kevesebb sikerrel. Innen már csak néhány percre volt Szentlélek, ahol a pálos kolostor romjait néztük meg, majd kigyalogoltunk a Látó-kövekhez. Tegnap a Bükk déli előterét, ma az északit néztük meg. Egészen az Alacsony-Tátraig lehetett ellátni, ezek szerint nem teljesen véletlen a Látó-kövek elnevezés.

A piros turistajelzésen egy szűk kettő óra alatt visszaértünk Bánkútra. Pontosítottuk a vacsora megrendelésünket, felállítottuk a sátrakat és már jöhetett is a vacsora. Nagyon jól esett a

meleg étel, finom is volt, néhányan még a tányért is kitörölték. Páran – fiúk és lányok vegyesen – rendeltek még, bepótolták a tegnapi elmaradt éttermi vacsorát. Vacsora után Soma ötletéhez sok fiú csatlakozott, mely a legközelebbi sípályán való felfutást jelentette. Nyakig érő csalámban, fűben próbáltak felfutni a pálya tetejére, amit csak Bártol Ákosnak sikerült 1 percen belüli idővel teljesítenie. A lejövetel már mindenkinek lassabban történt. A levegő ismét gyorsan kezdett hűlni, tehát nyugovóra tértünk.

Sokkal melegebb volt az éjszaka a tegnapinál, a napsugarak viszont ugyan úgy keltettek minket reggel. Megreggeliztünk, összepakoltuk a sátrainkat, majd ismét a hátizsákjainkkal elindultunk Szilvásvárad irányába. Általános megállapítás volt, hogy tegnap jobban esett a séta a hátizsákok nélkül. A 759 méter magasan levő Gerenna-vár romjainál pihentünk egyet, megcsodáltuk a szép kilátást. Szilvásváradra délben értünk le, pont ebédidőben. A Szalajka-völgy egyik kis éttermében mindenki a kedvének való étellel pótolta a veszteségeket. Nagyon sokan sétáltak a völgyben, de hozzánk hasonló hátizsákos turistákkal nem találkoztunk.

Ebéd után a szabadtéri múzeum megtekintése következett, ami útba is esett. Itt látható, hogy hogyan éltek a régmúltban az emberek a Bükkben, milyen szerszámokat használtak a hutákban, fakitermelésnél. A Katonasíroknál megemlékeztünk a II. világháborúban elesett katonákról.

Meredek úton ereszkedtünk le Bélapátfalvára, ahol a település határában levő Gyári-tónál sátraztunk. Gondozott fű, kiépített tűzrakó helyek, asztalok vártak minket, illetve a Szomjas Csuka étterem. 17 fős csoportunk fellendítette az étterem forgalmát, halászlevek, sülték, palacsinták kerültek az asztalra. Utolsó este lévén táborüzet gyűjtöttünk, ahol összefoglaltuk az elmúlt napok kellemes emlékeit. Miután itt már volt térerő, a telefonok is működtek, így még az aznapi focimeccs eseményéről is értesültünk.

A reggeli pakolás, reggelizés már rutinszerűen működött, 9-kor nekivágytunk az utolsó távnak, ami Bélapátfalva központjáig tartott. Sajnos az apátság megtekintése nem fért bele a programunkba, azt a következő túrákra hagyjuk.

Egerben volt egy kis időnk a csatlakozásra várva, ezt ki-ki a maga rendje szerint osztotta be. Hazafelé nem a megalodon, hanem a számítástechnika témaköre uralta a fiúk beszélgetésének témáját. A menetrendet tartva július 7-én 16,15-kor visszaérkeztünk Kecskemétre.

Hogy ki mit nyert a túrán? Mindenki önállóbb, kitartóbb lett, egyre jobban odafigyeltünk egymásra. Rájöhettünk, hogy van telefon, számítógép, facebook nélkül is élet. Talán ez a legnagyobb nyeresége a túrának – és persze Tóth Máté 200 Ft-ért nyert 40 ezer forintos telefonja.

Összességében elmondható, hogy „Ez jó mulatság, férfi munka volt!” – a lányokra is értve.

Akik a wellness-telen túrát teljesítették: Bártol Ákos, Bártol István, Bártol Luca, Bognár Lia, Borsodi Máté, Borsodi Mátyás, Dobák Csongor, Fekete Gitta, Góczon Petra, Kemény Csaba, Németh Anna, Papp Ákos, Rigó Zsombor Márton, Somogyi Soma Koppány és Tóth Máté 8. a osztályos diákok, Dr. Rigó Róbert szülő, és Szabados László osztályfőnök.